

L'ELIONOR

L'Elionor tenia catorze anys i tres hores
Quan va posar-se a treballar.
Aquestes coses queden
Arraconades a la sang, per sempre.
Duia trenes encara
I deia "Sí senyor" i "Bones tardes".
La gent se l'estimava,
I ella cantava mentre
Feia córrer l'escombra.
Els anys però, a dins la fàbrica
Es dilueixen en la opaca grisor
De les finestres,
I al cap de poc L'Elionor no hauria
Pas sabut dir d'on li venien
Les ganes de plorar,
Ni aquella irreprimible
Sensació de solitud.
Les dones deien que el que li passava
era que es feia gran i que aquells mals
Es curaven casant-se i tenint criatures.
L'Elionor, d'acord amb la molt sàvia
Predicció de les dones,
Va créixer, es va casar i va tenir fills.
El gran, que era una noia, feia tot just tres hores
Que havia complert els catorze anys
Quan va posar-se a treballar.
Duia trenes encara,
I deia "Sí senyor" i "Bones tardes".

Miquel Martí i Pol / Mª Cinta